

CARUSELUL CUVINTELOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ
"DULIU ZAMFIRESCU", FOCSANI

Anul VII, Nr. 19 / ian. 2018

Educația este îmblânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas.

Socrate

COORDONATORI:

Prof. Petria Dolia, profesor învățământ primar

Prof. Pompilia Bărbosu, profesor de limba și literatura română

Prof. Florentina Emery, profesor de limba engleză

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Petria Dolia

**Mulțumim tuturor cadrelor didactice și elevilor care au contribuit cu
materiale și desene la realizarea acestui număr al revistei !**

ȘCOALA GIMNAZIALĂ « DUILIU ZAMFIRESCU » FOCȘANI

Str. Tinereții, Nr. 2, C.P. 620094, tel: 0237 214060, fax: 0337 401060

<http://scoala10focsani.ro>, e-mail : duiliuzamfirescu@yahoo.ca

**ISSN 2285 – 2069
ISSN – L = 2285 - 2069**

Nota redacției :

**Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate
autorilor și profesorilor îndrumători.**

COPIL...COPILĂRIE... Reflecții...

Dincolo de aparenta realitate există o lume a sentimentelor și trăirilor intense, de unde ne extragem esența continuității, pentru a putea supraviețui obstacolelor vieții.

Poate cea mai puternică armă împotriva răutăților adânc înrădăcinate în inimile oamenilor este COPILĂRIA. Inocența care însoțește această vârstă surprinde mereu prin surâs și candoare. În sufletul unui copil e atât de multă speranță și dragoste, încât, rănindu-l, i-ai omorî surâsul. Copiii au felul lor de a vedea lumea și sunt singurii cărora nu le este frică de viitor. Își zidesc fericirea pe visuri, iar poveștile în care binele învinge răul fac parte din realitatea lor. Toate gândurile mărețe, toate invențiile cu adevărat importante au izvorât din sufletul unui copil care a visat să-și depășească condiția și să impresioneze lumea, demonstrând astfel, că evoluția societății depinde de ambiția visului unui copil. Sunt copii care trebuie să lupte pentru apărarea propriilor drepturi, copii pentru care dragostea înseamnă atât de mult, tocmai pentru că le lipsește. Acești copii au nevoie doar de o șansă pentru a-și demonstra valoarea. E atât de greu să ajungi la sufletul unui copil, însă e o aventură care merită trăită. Copiii detectează artificialitatea, minciuna și egoismul, oricât de mult ai încerca să-ți maschezi atitudinea.

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, reprezentând vârsta inocenței și a candorii. Jocul și joaca sunt elemente caracteristice copilăriei, ele îi dau farmec, reprezentând o modalitate prin care copiii pot descoperi lumea înconjurătoare și, în același timp, minunatele lucruri pe care copilăria le poate oferi. Aceste elemente se află într-o legătură foarte stânsă: prin joc, copii descoperă lumea, iar adulții se întorc la perioada copilăriei, redescoperind acea vârstă a inocenței. Datorită acestui lucru, jocul a devenit adiacent unei alte teme și anume, copilăria. Copilăria este cea mai frumoasă perioadă a vieții, de care-și amintește cu drag omul matur. Locul unde lumea îți pare o poveste magică, cu zâne și monștri și unde bunicii sunt protectorii absoluți ai copilului care mai face din când în când câte-o trăznaie.

Cine nu-și mai amintește de veselie și de râsul organic al prietenilor din copilărie? De jocurile pe care le jucam atunci când ne strângeam o gloată de copii-gălăgioși și plini de entuziasm și se „încegea o distracție care dura până târziu, în noapte, de speriam tot satul cu larma pe care făceam. Se mai găsea câte un vecin care ne lua la goană prin tot satul și ajungeam acasă obosiți și necăjiți.

Copilăria e o lume de poveste, o lume a inocenței, e ca o țară a viselor, e ca o țară a muzicii, în care cântecul și poveștile sunt nemuritoare. Merită să lupti pentru a câștiga încrederea unui copil, căci inima lui e mai prețioasă decât o comoară, mai fragilă decât o floare, mai bogată decât întreaga avere a lumii.

Sunt frânturi din amintirea unei copilării care păstrează încă, fiorul bucuriei eterne...

prof. Nadia Lefter

PAGINA PROFESORULUI**Culorile toamnei**

În fiecare toamnă vedem cum frunzele copacilor se transformă din verzi în diferite nuanțe bucurându-ne sufletul și privirea. Vitalitatea verdelui lasă loc unor nuanțe melancolice de galben, roșu, maro, portocaliu, ruginiu și auriu ce ar trebui să ne rămână în minte și suflet de-a lungul călătoriei în alb și negru a iernii.

Sunt o multitudine de motive pentru care frunzele își modifică culoarea în acest sezon, însă cel mai semnificativ dintre acestea este reprezentat de faptul că zilele se scurtează, iar nopțile devin mai lungi, iar acest proces este răspunzător pentru modificările chimice ce afectează fiecare frunză în parte în această perioadă. Însă, întreaga explicație trebuie căutată în procesul modificărilor ce se produc la nivelul pigmentilor biologici, aceștia fiind niște substanțe moleculare responsabile pentru modificarea culorii, proces care este influențat de absorbția luminii de către aceștia.

Dar oare care este știința din spatele transformării culorii verzi a naturii în culorile brune, ruginii, portocalii, galbene sau chiar roșii cu care noi asociem de obicei toamna? Ce poveste ne spun frunzele despre vremea care le-a colorat într-un fel sau altul, într-un moment sau altul?

De ce își schimbă culoarea frunzele verzi?

Culoarea verde a frunzei se datorează elementului denumit clorofilă, care este responsabilă cu fotosinteza, procesul care nu doar că hrănește planta, dar se “ocupă” și de mare parte din aprovizionarea cu oxigen a vieții de pe Pamânt.

Totuși, când apar culorile galben și portocaliu? Ei bine, ele nu apar, pur și simplu sunt prezente în structura frunzelor dintotdeauna.

“Secretul” este că sunt pur și simplu ascunse de culoarea verde, care se reînnoiește permanent, tocmai datorită procesului de fotosinteză amintit mai sus. Această reînnoire ajunge totuși la sfârșit odată cu toamna, deși “începutul sfârșitului” vine odată cu solstițiul de vară, atunci când zilele încep să devină tot mai mici, scăzând și cantitatea de lumină ce “hrănește” planta prin intermediul frunzelor. Cum și frigul începe să apară, planta “îngheață” pur și simplu procesul de fotosinteză, pentru a se conserva în vederea iernii. Astfel, nu doar că nu se mai produce clorofila, dar și rezervele rămase din această substanță sunt eliminate din frunză. Nu același lucru se întâmplă și cu pigmentii de altă culoare, care sunt mult mai rezistenți și care nu depind direct de “fluxul” fotosintezei. Dincolo de mai sus amintiții pigmenti galben și portocaliu, carbohidrații rămași în frunze duc la crearea pigmentilor responsabili de culorile roșu și mov.

Unde este, totuși, maroniul pe care îl știm cu toții ca fiind una din cele mai pregnante culori ale iernii? Peste tot, am putea spune. Asta pentru că, în cele din urmă, toate culorile amintite se degradează și se transformă în maroniu.

Cum depind culorile de vreme?

Culorile toamnei depind în foarte mare măsură de vreme. Aceasta poate chiar și să “anuleze” formarea acestor culori. Spre exemplu, o secetă puternică în primăvară poate face ca frunzele să cadă mai înainte de a putea dobândi “rugina” pe care o știm cu toții.

Un alt efect interesant este acesta: cu cât sunt mai multe zile în care la amiază temperaturile sunt mai calduroase și nopțile sunt răcoroase, cu atât apar MAI REPEDE aceleași culori ale toamnei pe care le-am amintit.

Totuși, trebuie menționat că dacă e PREA FRIG, efectul e același ca și în cazul secetei – frunzele cad prea repede și, din nou, nu vom mai putea să vedem “explozia” de culori a acestui anotimp.

Ce învățăm de aici? Data viitoare când admirăm “picturile” pe care natura le face pe vegetație în anotimpul toamna, trebuie să ne gândim că ele sunt și efectul unor fenomene ale vremii. Cea care, într-un fel sau altul, nu doar că ne decide soarta, dar decide și cum arată mediul în care trăim.

Bibliografie:

1. www.descopera.ro
2. vremea.ido.ro

Prof. Adriana Călin

Darurile naturii

Venirea toamnei, stingerea lăză a culorilor ce îmbogățesc natura în anotimpul de vară au stârnit nostalgii elevilor Școlii Gimnaziale „Duiliu Zamfirescu” din Focșani, ce au fost exprimate prin lucrări de creație care pot fi admirate săptămâna aceasta în holul școlii, atât de elevi și cadre didactice cât și de părinți. Astfel, în cadrul săptămânii „Să știi mai multe să fii mai bun”, elevii claselor V-VIII, sub îndrumarea doamnei profesoare de educație plastică Olga Ostafi și a doamnei profesoare de biologie Adriana Călin au organizat o expoziție intitulată „Darurile naturii”, unde au fost expuse lucrările realizate în cadrul atelierelor de creație desfășurate în afara orelor de curs. În cadrul acestor ateliere elevii și-au putut exprima talentul, creativitatea și spiritul antreprenorial, realizând lucrări foarte frumoase și valoroase, folosind doar materiale oferite de natură. Fragmentele vegetale recoltate, uscate și presate, ce reprezintă materialul de bază în realizarea compozițiilor proprii sunt înfrumusețate și armonizate de pictură și desen.

Cultivarea și dezvoltarea talentului și creativității elevilor vor fi continuate de-a lungul anului școlar prin activități extrașcolare în cadrul proiectului „Artă prin natură”, iar lucrările vor fi expuse periodic atât în școală cât și în afara ei.

Prof. Adriana Călin
Prof. Olga Ostafe

RELATIA PROFESOR- ELEV

În opinia mea, cred că relația elev-profesor este una foarte bună, deoarece elevul învață de la profesor, dar și profesorul de la elev.

Profesorul este o persoană matură, care a trecut prin ce trece elevul, iar el ne poate fi prieten. Dacă elevul are diferite probleme cu niște colegi, sau nu înțelege vreo lecție, ar trebui să vorbească cu profesorul.

Elevul este un învățăcel, care colectează informații zi de zi. El caută profesorul perfect. Dacă nu-l poate găsi, mai are mulți alții în care poate avea încredere. Elevul ar trebui să fie susținut de profesor în ceea ce vrea să urmeze.

În concluzie, aceasta este opinia mea despre relația elev-profesor.

Andreea Teișanu, cls. a VII-a D
Prof. Anișoara Pițu

Fiecare dintre noi are nevoie în viața de un model, de

un exemplu ale cărui calități să ne trezească în suflet admirație. În opinia

mea, acest ghid spiritual este profesorul care apare la un moment dat în existența elevului, marcând o întâlnire simbolică cu rol inițiator.

În primul rând, elevul caută printre chipurile de profesori imaginea dascălului care se încadrează în tiparul idealității. Consider că elevul aflat în ipostaza de începător se pregătește să treacă de proba educației însușind de la mentorul său lecția cunoașterii. De exemplu, elevul va prelua de la profesorul său arta învățării care numai prin exercițiul memoriei, al gândirii, al imaginației, al spiritului critic va deveni o pasiune. Iar odată ce elevul își creează o dependență intelectuală, va fi convins de faptul că personalitatea sa tinde să se desăvârșească.

În al doilea rând, profesorul are privilegiul de a fi martorul unei povești de viață care abia se conturează, căci în spatele fiecărui elev se descoperă o istorie personală. Cred că profesorul care ascultă glasul interior al elevului re trăiește, de fapt, copilăria la infinit. De exemplu, personalitatea uneori rigidă și autoritară a profesorului se îmblânzește în fața inocenței și a sincerității copiilor. De asemenea, el însuși învață din relația cu elevul o lecție a răbdării, a seninătății și a emoției eterne.

În concluzie, relația elev-profesor desemnează o legătură durabilă în care fiecare se inițiază în existența celuilalt. În opinia mea, profesorul perfect este acela care dă dovadă de modestie și acceptă cu bucurie să fie depășit de propriul învățacel, iar elevul perfect este cel care se ambiționează să-și atingă idealurile.

Melissa Cristiana Dediu, cls. a VII-a D
Prof. Anișoara Pițu

Relația dintre profesor și un elev, cred eu, că există mereu. Întotdeauna vor apărea în viață

situații în care fiecare dintre noi va fi pus în postura unui școlar sau chiar a unui profesor, când va trebui să învățăm pe cineva numai de bine.

Presupun că aș putea da un exemplu dintr-o recentă carte citită - "Ucenicul Vrăciului"- în care relația dintre magistru și discipol este destul de distantă. După spusele autorului, așa zisul profesor nu îi prezintă ucenicului nimic din multele lui cărți.

După părerea mea, profesorul trebuie să-i fie foarte apropiat unui elev. Atât între elev și profesor cât și între profesor și elev ar trebui să existe o atitudine de respect.

După unele păreri greșite, profesorul reprezintă un cadru didactic

care le prezintă unor școlari doar cunoștințe legate de materia pe care o predă. Pentru mine, profesorul perfect ar fi cel care ne dă sfaturi pentru rezolvarea unor probleme din viață, ce vor apărea mai târziu.

Chiar și elevul poate ajuta un magistru prezentând noile tehnologii, ajutându-l să descopere ultimele gadget-uri deoarece toți tinerii sunt interesați și receptivi la ceva nou.

Andrei Ticu, cls. a VII-a D
Prof. Anișoara Pițu

Din punctual meu de vedere relația dintre profesor și elev

este foarte importantă, deoarece se creează o strânsă legătură bazată pe încredere de sine între cele două persoane.

Comunicarea este foarte importantă în viața personală dar și în cea socială. Fără a comunica nu putem exista într-o colectivitate și ne pierdem interesul față de activitatea în comun. Între educație și comunicare există un strâns raport, deoarece în meseria de profesor comunicarea este esențială.

În opinia mea, un profesor ar trebui să fie calm și să aibă răbdare cu elevii săi. Pentru mine profesorul ideal ar trebui să aibă o relație cât mai apropiată de elevii săi și să îi implice cât mai mult în activitatea orei.

Pe de altă parte, eu consider că și elevii ar trebui să fie ascultători, respectuoși față de profesori, conștiincioși și să nu fie indiferenți față de persoanele care vor să îi învețe ceva.

Pentru mine relația dintre profesor și elev ar trebui să fie bazată pe încredere care permite ambelor persoane să fie liberi să își exprime ideile.

Bianca Sorică, cls. a VII-a D
Prof. Anișoara Pițu

Comunicarea stă la baza dezvoltării, mai exact, ea

reprezintă nucleul. Pentru a se dezvolta, oamenii trebuie să comunice unii cu alții, să formeze relații și prietenii. Comunicarea ajută și în dezvoltarea unei țări sau în dezvoltarea unui stat.

Din punctual meu de vedere, comunicarea este foarte importantă și în cadrul școlii, dar nu doar cea elev-elev,

ci și cea elev-profesor și profesor-elev, deoarece comunicarea este o stradă cu două sensuri.

Eu cred că o relație perfectă între elev și profesor se formează atunci când există respect reciproc, când dascălul își cunoaște învățacelul, iar acesta la rândul său își cunoaște îndrumătorul. Relația perfectă este atunci când elevul are încredere în profesorul său că îl îndrumă pe calea corectă.

Probabil că majoritatea oamenilor nu sunt de aceeași părere cu mine, dar eu sunt convinsă că relația dintre elev și profesor se bazează pe respect, înțelegere și încredere.

Convingerea mea este că relația dintre un elev și un profesor este exact la fel cu relația ce se formează între doi elevi, doar că este trăită la un alt nivel.

Din punctual meu de vedere, comunicarea dintre un elev și un profesor este importantă, deoarece este cea mai rapidă cale spre dezvoltare.

Andreea Ene, cls. a VII-a D
Prof. Anișoara Pițu

Impresii de la Olimpiada de Limbi clasice- Limba latină, Etapa națională, Timișoara, 22-26 aprilie 2017

Ce așteptări aveai înainte de a ajunge la Timișoara?

”În primul rând, îmi doream să fie o excursie de neuitat, fiindcă eu nu am mai vizitat Timișoara, iar în al doilea rând, speram să obțin un rezultat frumos, pe măsura muncii depuse.”

Ce impresii ți-a lăsat acest oraș?

”Centrul orașului este uimitor... Clădirile vechi, care au amprenta diferitelor stiluri, dau un ”aer” medieval orașului. Parcurile mari și verzi sunt deopotrivă o atracție pentru mine. Făcând comparație cu Focșaniul, orașul din care provin, Timișoara este un spațiu urban mult mai curat, ceea ce denotă înșușirile oamenilor de aici.”

Cum ți s-a părut subiectul de la olimpiadă?

”Nu pot spune că mi s-a părut ceva greu sau ușor. Dintre toate subiectele, singurul care m-a surprins puțin neplăcut a fost traducerea(subiectul I). ”

Ce ai schimba, dacă ai putea relua proba?

”Cu siguranță, aș încerca să-mi organizez mai bine timpul, pentru că la acest capitol nu stau prea bine.”

Care sunt împlinirile care te vor însoți din această experiență: Olimpiada de Limbi clasice- Limba latină, etapa națională, Timișoara , 22-26 aprilie 2017?

”Sunt bucuroasă că am încercat ceva nou, ceva diferit și, chiar dacă rezultatul nu a fost cel pe care mi-l doream, am mulțumirea că, totuși, am ajuns destul de departe pe acest drum, pe care am început să-l parcurg. Sunt convinsă că există timp pentru toate, adică pentru rezultate foarte bune.”

Maria Toma, cls.a VIII-aB
Prof. Pompilia Bărbosu

ZBORUL CARTILOR**Rânduri de toamnă târzie...****Regina toamnă**

Într-un colț, la un izvor,
Pe o pajiște întinsă,
Știe că ne va lăsa în suflet cu fior.
Regina toamna e tristă,
De noi îi va fi dor.

Știe că-n curând, cu drag,
Va veni mătușa ei.
Cruda iarnă va intra
Și ne va lăsa mai greu de robia sa.

Supărată Maiestatea Sa,
Ia din lungă ei rochiță
Îi lasă să plece-n zbor
Câte-o palidă frunzuliță
Într-un dans încețșor.

Dar, la urmă, toamna pleacă...

Și lăsând în urma ei
Un covor de frunze rare,
Își ia zborul către văi
Și-i lasă iernii cale...

Bianca Gavrilă, a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Toamna în pădure

În pădurea cea frumoasă
A venit toamna din nou.
”Vai, ce frig e azi în casă!”
Spuse micul popândău.

Și plimbându-se prin frunze,
Îi veni în trap un gând:
”Lasă să vezi că vine iarna
Vineri, joi sau mai curând!”

Și copacii verzi odată,
 Acum au ramurile goale.
 Triști ei se gândesc la frunză,
 Foia dispărută-n zare.

 Și mai trecu micuțul
 Pe lângă-un mare-alun.
 ” La ce frig este afară
 Și copacu-i trist acum.”

” De ce n-o fi toamna asta
 Un timp mai călduros?
 Și friguros să fi fost,
 Dar ăsta-i întors pe dos!”

Laura Denisa Rusu, cls. a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Toamna

Toamna-i gri fără ele:
 Fără rândunele,
 vrăbiuțe și turturele.
 Vântul șuieră ușor,

Frunzele-ușor le ia-n zbor.
 Și-n al lor zbor dansator
 Ajung pe pământ ușor, ușor...

 Mândra noastră toamnă,
 Zburdă pe câmpii,
 Fericită-i c-a sosit,
 Însă lumea-i tristă-n frig.

Ana Doruș, cls. a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Mă-ntorc...

Anotimpul s-a schimbat,
 Vremea s-a-nnorat,
 Vara a fugit subit,
 Școala iarăși a sosit.

Aș vrea să mai stau acasă,
 Pe-afară să mă joc,
 Vremea însă nu mă lasă,
 La școală-am să mă-ntorc.

Ștefan Oană, a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Toamna

Florile supărate

Toamna cea neașteptată
A sosit la noi îndată,
Aducând cu ea rugină
Ce-acoperă tot în grădină.

Florile sunt supărate:
Ieri erau vesele toate,
Acum e frig afară,
Nu mai este zi de vară!

Diana Cernat, a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Toamna este foarte tare!

Ea este liniștitoare

Și-are o bucurie mare:

Mare, mare cât un soare!

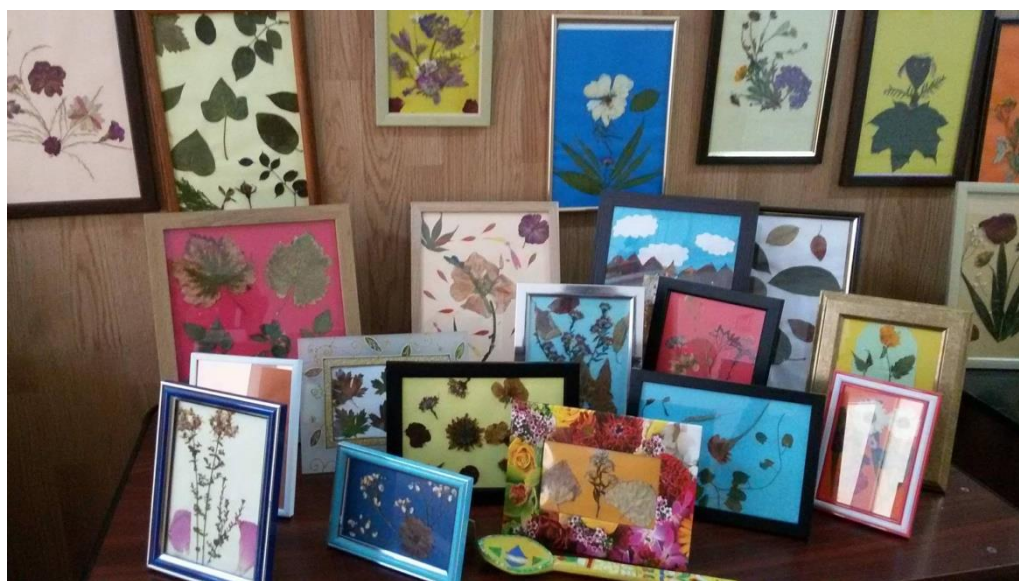
Nu este răutăcioasă,

Ea este bucuroasă,

Vine cu fructe multe

Și cu multe flori mărunte!

Bogdan Crețu, cls. a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

PAGINA CELOR MICI

Ploaia

Într-o zi de vară eram cu mai mulți prieteni pe ulița satului bunicilor mei. Ne jucam și alergam făcând o gălăgie de nedescris.

Vremea era plăcută, iar căldura ne cam toropise. Deodată am observat cum niște nori negri se apropiau de noi, iar vântul făcea crengile copacilor să se miște cu putere.

Am simțit imediat câteva picături de ploaie pe corp și în același timp am auzit un tunet puternic ce m-a speriat foarte tare. Am hotărât să mergem fiecare în casă și curios am privit cum ploaia bătea în geam, rugându-mă parcă să-i deschid.

Picături mari cădeau peste tot, fulgerele și tunetele bombardau cerul făcând un zgomot asurzitor. Stăteam și ascultam cum ploaia cădea pe acoperișul casei și îmi imaginam că acolo sus se aflau mai mulți dansatori ce se mișcau în ritmul ploii de afară.

Peste puțin timp picăturile de ploaie încetară și, privind pe fereastră, am văzut cum soarele își făcea din nou apariția dintre norii cenușii. Am ieșit pe terasă și am observant cum bolta cerului era decorată cu un curcubeu, parcă desenat perfect.

Soarele și cerul albastru ne îndemnau să ieșim din nou la joacă, chiar și printre bălțile formate de ploaie și nu peste mult timp chiote de bucurie și veselie se auziră din nou pe uliță.

Mihnea-Ioan Baldin, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

Iepurele și ariciul

Într-o zi de vară, eu și familia mea, ne-am decis să mergem în crâng la un picnic. Când am ajuns, părinții mei au început să pregătească masa. Atras de liniștea și frumusețea unei poienițe, m-am așezat pe butucul unui copac proaspăt tăiat, plimbându-mi privirea de jur împrejur. O mișcare abia perceptibilă îmi atrage atenția. Surpriză! Lângă un tufiș, două vietăți, neclintite, se privesc cu insistență: un arici și un iepuraș.

Rotund, cu capul abia întrezărit în stufărișul țepilor zburliți, ariciul își privea vecinul, vizibil mândru de armele sale de apărare.

Mai guraliv și curios din fire, iepurașul îndrăzni:

-Vai, mi-e frică să mă apropii de tine. La ce ți-o fi trebuind mantaua asta de ace?

- O! se miră ariciul. Cum, nici atât nu-ți trece prin cap? Mă apără. Cine ar mai îndrăzni să mă atace? Mă ascund în învelișul lor, și, ca o minge, mă rostogolesc până într-un ascunziș.

- Chiar că ești fericit, îi răspunse iepurele. Mie-mi este mai greu să mă apăr.

- Te cred. Cum să te aperi cu picioarele astea lungi și cu urechile clăpăuge?

- Vezi, nici tu nu știi prea multe despre armele mele de apărare. Cu iuțeala picioarelor, greu să mă prindă cineva. Cu auzul urechilor mele, pe care le ciulesc la cel mai mic zgomot, îmi simt prietenii, dar, mai ales dușmanii. Și o tulesc!

- De frică? îl întreabă ariciul.

- O, nu! Așa cred unii, că sunt fricos.

Și, deodată, dialogul lor se întrerupse brusc. Lângă ei apărură și un lup, destul de tânăr. Atunci totul se adeveri. Armele lor erau salvatoare. Ariciul se ghemui în armura țepilor, iar iepurașul o zbughi în tufișuri.

- Ia-i de unde nu-s! își zise atunci lupul, necăjit de neputința sa.

Mihnea-Ioan Baldin, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

O întâmplare fantastică

Era o seară foarte frumoasă de vară. Stăteam pe terasa bunicilor mei și priveam stelele strălucitoare și constelațiile atrăgătoare. Dintr-o dată, un zgomot prelung și o lumină azurie își făcură apariția, iar o navă spațială, exact ca în filme, ateriză în curtea bunicilor.

S-a deschis o trapă și, învăluit de un nor cenușiu, m-am trezit în interiorul navei, înconjurat de niște ființe deosebite, blânde și binevoitoare. Erau de statura unui om obișnuit, cu trăsături fine, niște ochi de un verde intens, înveșmântați într-un costum ca al cosmonauților pământeni.

Curios, i-am întrebat ce caută în aceste locuri, iar unul dintre ei mi-a răspuns că nava lor s-a defectat și nu pot contacta pe nimeni. Mi-am amintit că bunicul meu are sculele necesare în garaj și în scurt timp nava a fost reparată. Drept recompensă mi-au oferit o călătorie de neuitat prin spațiu, făcând un popas pe planeta Andromeda, casa lor. Trapa s-a închis și vehicolul s-a avântat spre înălțimile văzduhului. Interiorul navei era o îmbinare de figuri și linii paralele, un tablou greu de descris. După puțin timp am ajuns pe planeta lor și o ființă asemănătoare mi-a dăruit mai multe mașinuțe și un dispozitiv pentru comunicare. Mi-a plăcut cadoul și le-am mulțumit.

Ceva cunoscut m-a făcut să deschid ochii. Era vuietul asurzitor al unui elicopter care trecea pe deasupra casei. Am înțeles. Am visat un vis frumos. Fusesem în cosmos, pe o planetă necunoscută, planeta Andromeda.

Mihnea-Ioan Baldin, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

Ploaia

E o zi rece de toamnă. Printre norii negri abia zărim lumina zilei. Din depărtare se aude zgomotul tunetului. Pe cer apar primele brazde de foc. O ploaie mărunță și mohorâtă începe să cadă din cerul plumburiu. Plouă neconținut, într-un ritm infernal de zici că cerul ar vrea să înece natura.

Strada e pustie. Sigur și ceilalți copii stau ca mine la geam și privesc cum stropii mici și grei se lovesc de asfalt. Din când în când câte o mașină sparge ritmul ploii.

Niciun trecător nu se rece de toamnă. Doar copacii par ploii. Frunzele lor ruginite și toamnei se bucură de fiecare

încumetă să dea piept cu ploaia a nu protesta în fața abundenței îmbătrânite de atingerea strop, în speranța că zilele

geroase de iarnă sunt departe.

Toată suflarea de pe pământ așteaptă cu nerăbdare lumina soarelui. Și iată că printre norii plumburii o mică speranță apare; e o rază de soare.

Anamaria Anghel, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

O întâmplare fantastică

Este weekend. Ștefan este în vizită la Andrei. Tocmai și-au terminat de realizat proiectul la științe, o navetă spațială din biciclete vechi.

- Mi-ar plăcea să călătoresc în spațiu! zise Andrei.

- Și mie! Ar fi o experiență grozavă.

- Mai bine, hai să ne uităm la un film, dacă tot ne-am terminat proiectul! E mai ușor să vezi spațiul cosmic așa, decât să ajungi acolo.

Băieții au început să vizioneze "Star Wars". După un sfert de oră, Andrei a început să țipe:

-Trage maneta, Ștefan! Trage maneta! O să ne prăbușim! Ajutor!

-Nu pot, Andrei! E blocată!

Boom! Tros! Pleosc!

-Ne-am prăbușit! Ce ne facem, Andrei?

- Nu știu! Nu m-am gândit că vehiculul nostru se va strica așa repede. Nici nu știu unde am aterizat.

Lângă ei apărură pe neașteptate două ființe stranii cu forme ciudate.

-Eu sunt Niru, iar el este Biru. Sunteți pe planeta Nibiru.

- Unde? Ce mai e și asta? Andrei, ce-ai făcut? Unde ne-ai adus? Planeta aceasta e pustie. Nu vezi flori, nu vezi păsări, nu vezi animale. Cum puteți trăi aici?

- Viața noastră se desfășoară în subteran. Acolo avem tot ce ne trebuie. Din cauza exploziilor solare nu putem trăi la suprafață. Așa că ne-am adaptat și ne-am făcut toate cele necesare sub pământ. Veniți să vă arătăm! Și să căutăm un mod de a vă trimite din nou acasă.

Copiii făcură turul prietenii. Populația nu era așa fel încât cu greu îi puteai deosebi.

planetei împreună cu noii lor numeroasă, în schimb arătau toți la Casele lor erau niște grote făcute în

pământ. Băieții primiră cadou două vase din piatră.

Niru și Biru i-au ajutat pe băieți să-și repare nava pentru a putea pleca acasă.

-3, 2, 1! Decolarea!

-Andrei, trezește-te. Filmul s-a terminat! Ce-ai făcut, ai adormit?

-Ooo, da! Și ce vis interesant am avut! Hai să mai verificăm o dată naveta noastră din biciclete!

Anamaria Anghel, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

Iepurele și ariciul

E o zi însorită de vară. Pădurea freamătă de cântecul păsărilor și de agitația animalelor ce locuiesc aici. Printre ei, iepurașul își caută un partener de joacă. Cum alerga el așa pe cărare, din întâmplare, dădu peste arici.

-Ce minge plină de țepi! Nici nu ai cum să te joci cu ea!

Ariciul scoase capul de sub blănița lui de țepi.

-Nu sunt o minge! Sunt un arici!

-Wow! replică uimit iepurașul. Cum poți sta cu țepii aceia pe spate? Nu te doare?

-Nu! Asta e blănița mea. Ea mă ajută de fiecare dată când mă aflu în pericol. Mă fac ghem sub ea, iar dușmanul se înțeapă în acele mele. Dar tu de ce ai urechile așa de lungi? Și picioarele așa mari nu te încurcă la mers?

- Picioarele mele mă ajută să fug iute din fața pericolelor. Chiar dacă mulți mă fac laș, fuga e sănătoasă nu rușinoasă! Iar urechile îmi sunt de folos să aud mai bine cel mai mic foșnet care îmi poate pune viața în pericol.

- Super! Fiecare dintre noi a fost înzestrat cu propriile arme de apărare.

Cei doi prieteni începură să se joace pe cărare. Dar dintr-o dată, iepurele rămase stană de piatră.

-Ce s-a întâmplat, prietene? Te-ai lovit? întreabă ariciul.

-Ssst! Vezi tufișurile acelea? Se aud zgomote din acel loc. S-ar putea să fim în pericol. Hai să fugim de aici!

-Și eu parcă zăresc o umbră. Dar eu nu pot fugi.

Și, dintr-o dată, din tufișuri direcția lor. Iepurașul o luă la făcu ghemotoc. Efortul lupului de dată în zadar.

apăru lupul care venea hotărât în sănătoasa, în timp ce ariciul se a-și procura prânzul fu de astă

Ajuns la marginea pădurii, iepurașul se opri. Și de această dată a scăpat nevătămat. Dar oare prietenul său, ariciul, o fi fost la fel de norocos? El nu a putut alerga și a rămas sub blănița lui de ace.

Într-adevăr, rămas la marginea cărării, ariciul scoase ușurel capul la lumină. Pericolul trecuse. La fel și prietenul lui. Îl ajutaseră oare picioarele lui lungi să scape din fața lupului, așa cum l-au ajutat și urechile să audă zgomotul făcut de acesta?

Anamaria Anghel, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

Un vis

Deodată, mă trezesc într-un vehicul neobișnuit: rotund, cu lumini și mii de butoane colorate. Părea a fi o navă spațială. Lângă mine stăteau niște ființe ciudate cu patru ochi, două antene, patru mâini și două picioare. Una dintre acele ființe, numită Venus, apasă un buton galben și nava se înalță, iar noi am pornit într-o călătorie fantastică.

Nu era nicio pasăre, dar erau mii de stele care șușoteau văzându-ne pe acolo. Erau planete de toate formele și toate culorile: mai mari, mai mici, roșii, albastre, maro. Erau chiar și dinozauri carnivori, erbivori care pluteau printre planete.

După ce am mai zburat puțin, am făcut un popas pe planeta Clopoțel. Când am ajuns, era o liniște adâncă, dar după ce am sunat din niște plante numite clopoței, mii de prichindei au ieșit din căsuțe și au venit la noi.

După ce m-am jucat cu ei, mi-au dat câte un cadou drept amintire. Am primit clopoței, fructe și fel de fel de obiecte.

Dar când îmi era lumea mai dragă, a sunat ceasul, iar eu m-am trezit în patul meu moale, cu iepurașul de catifea lângă mine.

După câteva clipe, mi-am dat seama că toată întâmplarea a fost doar un...vis!

Bianca Bețișor, cls. a IV-a A

Prof. Anișoara Vasile

Iepurele și ariciul

Într-o zi de toamnă târzie, când norii de pe boltă se îngroșau și mâncau albastrul cerului, un iepuraș cu urechile de un cot, cu picioare de lăcustă, mic, elest lasticrăbit, s-a întâlnit cu un arici, o mica vietate ghemuită, domoală, tăcută și l-a întrebat:

-La ce-ți folosesc aceste ace incomode?

-Dar ție la ce-ți folosesc picioarele acelea uriașe și urechile ca bețele?

Iepurele, simțindu-se jignit, s-a luat la ceartă cu ariciul. Dintr-o data, apărut un lup cu colții ascuțiți și rânjind la iepure și la arici spuse:

-Ce norocos sunt azi! Două vietăți numai bune de mâncat!

Auzind acestea, ariciul se ghemui, iar iepurele o zbughi la sănătoasa. Văzând că iepurele a plecat, încercă să mănânce ariciul, dar s-a înțepat și a fugit.

Abia apoi ariciul a înțeles la ce foloseau urechile și picioarele iepurelui și-și ceru scuze. Iepurele a înțeles și el la ce foloseau acele ariciului și-și ceru și el scuze.

Cei doi au rămas prieteni și s-au înțeles de minune!

Bianca Bețșor, cls. a IV-a A
Prof. Anișoara Vasile

Radu, fratele meu drag

Este minunat să ai în familie un frate mai mare, care să devină prietenul tău, cu care să-ți petreci într-un mod fericit timpul!

Fratele meu a fost întotdeauna un model pentru mine, de la care am reușit să învăț multe lucruri bune. Acum el a devenit un tânăr în plină ascensiune și care este la începutul bătăliei lui cu adevăratele încercări ale vieții.

Radu este un băiat înalt, falnic, ca un brad ce înfruntă vitregiile vremurilor. De la el am învățat să depășesc greutățile cu zâmbetul pe buze, să rămân mereu cu capul sus. Fratele meu are brațe puternice și un corp bine făcut, ca un gladiator ce înfruntă leii cei feroși. Ochii lui căprui cercetează tot ce-i nou, învățând lucruri folositoare.

Cu bunătatea lui grijulie m-a învățat primele jocuri, cu bucuria de a trăi m-a învățat cum să fiu bună cu ceilalți și m-a învățat cum să mă port frumos cu părinții. Performanțele lui în sport m-au motivat mereu, ambiționându-mă să obțin rezultatele cele mai bune. Radu este mereu activ, fiind implicat în multe activități în care colegii îl consideră un lider, un bun organizator, altruist, fiind iubit de toată lumea.

Sunt mândră de fratele meu, îi sunt recunoscătoare și sunt alături de el și o să rămân alături de el toată viața mea.

Petra Vîrnă, cls. a IV-a D
Prof. Petria Dolia

Camera mea

Camera mea este locul meu preferat din casă.

În camera mea am mai multe obiecte folositoare: un pat mare, două dulapuri cu haine colorate, multe jucării, un birou unde-mi efectuez temele, un televizor și o fereastră largă prin care pătrund razele soarelui. Cât de veselă mă trezesc dimineța, atunci când sunt mângâiată de acestea!

Pentru că unul dintre hobby-urile mele este pictura, pe unul dintre pereții camerei mele am pictat un apus de soare, în care globul uriaș de foc incendiază orizontul. Într-un colț al odăii se află șevaletul meu și paleta de culori.

Alți prieteni care sunt nelipsiți din camera mea sunt chitara și caietul cu solfegii.

Camera mea este micul meu univers și pentru a mă simți bine în ea, o mențin curată și aerisită.

Elena Fătu, cl. a III-a D

Prof. Gina Pricope

La săniuș

Într-o zi frumoasă de iarnă, când ninge cu fulgi mari și deși, Alina și Marius s-au dus la săniuș.

Pe drum ei s-au întâlnit cu Bogdan, care l-a luat și pe cățelușul său, Bobiță. Copiii împreună cu simpaticul cățel au plecat spre pârtia dorită.

Unii dintre ei trăgeau săniile la deal, iar alții alunecau pe zăpada bătătorită, chiuind și țipând cât îi țineau gura.

La una dintre coborâri, Bobiță, care încerca să se țină după ei, nu a mai putut să se oprească atunci când Bogdan a virat brusc. Astfel că s-au ciocnit și au căzut în omățul moale și pufos. Animalul a sărit în brațele copilului și după ce s-au scuturat de neaua cristalină au urcat iarăși panta domoală și au pornit la vale într-o nouă aventură.

Pe înserate, în drumul spre casă, copiii au memorat clipele frumoase petrecute pe derdeluș și au promis să revină și a doua zi.

David Darius, cl. a III-a D

Prof. Gina Pricope

ENGLISH FOR CHILDREN

I like books...

I like books,
I like their looks,
They help me image
Words and truths.

I like reading books,
They open like windows
And shine like rainbows.

Andreea Cirimpei, cls. 6 D
Prof. Florentina Emery

Open a book

Open a book
And you will find
People and places of every kind,
Open a book
And you can be anything that you want
to be,
Open a book,
Read it to me
And i'll read one to you.

Alexia Laura Sandu, cls.6 D
Prof. Florentina Emery

Books

Books are beautiful,
They are a magical realm
Where you come and find
Interesting things
And out of which you come out
Only when you are bored.

Books are a precious treasure
That people can open
Without a key!

Elena Vulpe, cls. 6D
Prof. Florentina Emery

Books are magic

When you read a book,
You meet captain hook,
Cinderella and the beast,
Kings and queens at least.

Books are magic
And fantastic,
Now it's summer,
Now it's winter,
Now it's snowing with glitter.

Flowers, animals and trees,
You find them all inside,
Open the book with your keys
And you'll be flying above.

You may ride a horse
Or break the walls,
You will fly with the birds
Or play with the dogs.

You can become a king,
You can draw and sing,
We all have fun if we believe
In the magic of wonderful books.

Maria Cojocaru, cls. 6D
Prof. Florentina Emery

What to do on Christmas

Despite the fact that Christmas has turned into a commercial holiday (and we have to admit it), there are still so many things about it. It's called "the most wonderful time of the year" for a reason, right?

It's certainly not the snow that makes Christmas special. I mean, I don't even remember the last time it snowed on Decemder 25th. And because of that we expect weather to be friendlier. But no, sir! You cannot leave the house without five layers or so of clothes. Therefore, you can't build snowmen, you can't have a snowball fight, you can't go ice skating or whatever on Christmas, because if there is no snow, there is nowhere to go. But don't worry! That won't stop you from enjoying this marvellous day.

You can, however, stay inside and spend unforgettable time with your loved ones. Give and receive presents. Have uncommon meals. Watch Christmas themed movies (preferably not "Home Alone" for the millionth time). Video call relatives you haven't seen in long while. Savour the festive vibe in your house. Listen to carols and sing along if you like.

If the weather permits (which is unlikely), go visit some friends. Or have guests. Go ice skating. See how the Town Hall is decorated. You could also make an unfortunate family happy by offering them some cookies you had baked the other day and some pretty toys and clothes for the children.

You don't have to be in your hometown for Christmas. You can go to a foreign country and find out about locals celebrate the said holiday, maybe New Year's Eve too. You could visit your grandparents.

Personally, I think Christmas' Eve is more fun than Christmas itself. You can decorate a fir tree with whatever colours your heart desires (here are my all-time favourites: purple and grey, all blue, brick red and black, pink and white, the classic red and golden), call your grandma to ask for your favourite cake recipe, expect carol singers, cover your closet in lightings, etcetera.

I love Christmas and I'm pretty sure you do too!

Denisa Sava, cls. 7A

Prof. Florentina Emery

J'AIME LE FRANÇAIS

Interview avec une vedette

Journaliste:-Bonjour , Lily Collins!

Lily Collins:-Bonjour! Comment je peux vous aider?

J: Je suis une nouvelle journaliste et je veux que mon premier article soit une interview avec vous.

L.C.: Oh, c'est un plaisir pour moi.Je suis vraiment enchantée.

J : Donc, pourquoi avez-vous choisi de devenir une actrice?

L. C.: J'aime apprendre. Etre actrice c'est un métier qui exige beaucoup de lecture. Une actrice doit être une expert de la vie parce qu' un film commence par une vraie histoire.

J: Mais....Pourquoi une actrice et pas une chanteuse?

L.C. :C'est ça que j'ai senti faire. Et, de plus, je n'ai pas de talent musical.

J:Vous préférez un role secondaire ou principal?

L.C.: Comme tous les acteurs, je préfère le role principal. C'est plus actif.

J: Quant à moi, c'est plus difficile...

L.C.: Je ne me souci pas. Quand je fais quelque chose avec amour, ça n'importe s'il est difficile ou facile.

J: Vous avez totalement raison! C'est tout.Je vous remercie de votre temps.

L. C. : De rien.Au revoir! Bien sûr, bon success dans ton nouveau boulot!

J: Merci beaucoup. A bientôt, j'espère.

Popa Jasmine, cls. a VII-a A

Prof. Roxana Stoian

GLUME

Un profesor de matematică se plânge altuia:

– Clasa asta nouă pe care o am, așa o adunătură de tâmpiți, le explic o teoremă o dată
– n-o înțeleg, le explic a doua oară – tot n-o înțeleg, le explic a treia oară – am înțeles-
o și eu, și ei tot n-o înțeleg!

=====

Profesorul la ora de fizică întreabă elevii:

- Cine îmi poate spune ce este vidul?

La care Bula îi răspunde:

- Dom` profesor, am în cap, dar nu vă pot spune...

=====

Profesorul de chimie îl întreabă pe elev:

- Elev! Ce înseamnă H_2SO_4 ?

Elevul:

- Aaaaa...dom` profesor...îmi stă pe limbă...îmi stă pe limbă...

Profesorul:

- Elev! Scurpă repede că e acid sulfuric!

=====

- Eu sunt singurul care muncește în clasa asta, zice profesorul de matematică.

- Dvs. sunteți singurul care primește salariu.

=====

Tatăl, profesor universitar și fiica elevă discută.

Tatăl:

- Miroși a fum, iar ai fumat?

Fata:

- Miroși a bani, iar ai luat spagă?

=====

Oare de ce o fi murit cartea mea de matematică?

Pentru că avea prea multe probleme!

=====

Toți elevii scriu cu asiduitate la lucrarea "Ce aş face dacă aş fi patron?".

Unul singur stă cu mâinile la piept și meditează.

- Marinescule, tu nu scrii?

- Nu, domnule profesor, aștept să-mi vină secretara.

=====

Învățătoarea: Vreau să văd tema pentru acasă, caietele pe masă!

Elevul: Doamna învățătoare, poate fi pedepsit cineva pentru un lucru pe care nu l-a făcut?

Învățătoarea: Nu!

Elevul: Atunci nu o să mă pedepsiți

pentru că nu mi-am făcut tema.

=====

Doi colegi de bancă:

- Bre. Ai scris la punctul 3?

- Nimic, dar tu?

- Tot nimic.

- Văleu, învățătoarea va crede că am copiat unul de la altul!

=====

Învățătoarea: Și azi iar primești 2 la matematică. Chiar nu înțelegi ce spun eu?

Elevul: Eu înțeleg, doamnă învățătoare, dar... văd că dumneavoastră nu prea înțelegeți ce spun eu!

Învățătoarea: Îți pun două întrebări. Dacă nu știi să răspunzi, vei lua nota 2.

Elevul: Doamnă învățătoare, nu s-ar putea să-mi puneți 10 întrebări?

=====

- Ți-am citit lucrarea de control. Foarte bună. Dar e identică cu cea a colegului tău de bancă.

Ce concluzie să trag de aici? Întreabă profesorul.

- Că și a lui e foarte bună.

=====

Într-o sală de curs, profesorul se zbugiumă cu tot felul de chestii teoretice și zicea și zicea și cu ce foc le mai zicea...

Un student din rândul întâi, dormea adânc și sforăia delicat.

Profesorul, adresându-i-se unui student:

- Trezește-l dumneata, te rog pe domnul student.

- Regret nespus, domnule profesor, dar nu l-am adormit eu...

=====

O domnișoară se prezintă la examen și privindu-l pe profesor îi spune:

- Domn' profesor ! Pentru a lua examenul, sunt gata de orice!

- De orice?

- De orice!

- Bine. Atunci duceți-vă și învățați.

Culese de Cosmin Fierea, cls. a VIII-a E

CUPRINS**EDITORIAL**

- Copii... Copilărie... Reflecții ... p. 3

PAGINA PROFESORULUI

- Culorile toamnei p. 4
- Darurile naturii p. 6

RELAȚIA PROFESOR - ELEV

- Impresii de la Olimpiada de limbi clasice p.12

ZBORUL CĂRȚILOR

- Rânduri de toamnă târzie p.13

PAGINA CELOR MICI

- Ploaia p. 17
- O întâmplare fantastică p.18
- Iepurele și ariciul p. 20
- Un vis p. 21
- Radu, fratele meu drag p. 22
- Camera mea p. 23
- La săniuș p. 23

ENGLISH FOR CHILDREN

p. 24

J'AIME LE FRANCAIS

p. 26

- Interview avec une vedette p. 26

GLUME

p. 27

CUPRINS

p. 29

ISSN 2285-2069
ISSN-L = 2285-2069